

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פג.

עין משפט נר מצוה

כה א מיי פ"ב מהלכות
שבתא עשור הלכות ח
סמנ לאוין טט טושי"ע אר"ח
סי מתימ ספיק א:
סו ב טושי"ע ספיק א:
סז א שט ספיק ד:
סח ד שט ספיק א:
סח ה מיי פ"ד מהל'
מחללת אסודות הלי'
טו פ"ב מהל' שבתא עשור
הלי ט סמנ לאוין טט
טושי"ע אר"ח סי מתימ
ספיק ט:
עו מיי פ"ב מהלכות שבת
הלכות א סמנ לאוין טה
טושי"ע אר"ח סי שבת
ספיק י:
עא ז מיי שט הלי יח
טושי"ע אר"ח סי
שבת ספיק ג:
עב ח מיי פ"ד מהל'
מחללת אסודות הלי'
טו טושי"ע אר"ח סי מתימ
ספיק ט:
עג ט י ב מיי שט
הלי"ז:

הא מדקתני סיפא אם אין שם בקיאינ מאכילין אותו ע"פ עצמו
מכלל דרישא דאמר צריך. והכי קאמר כל כמנה דמנינ לאהדורי
אזקיאינ מהדרנין ולא סמכי' אחולה גופיה אלף היכא דליכא
זקיאינ כלל וכ"ש היכא דרופא זקי אומר אינו צריך וחולה אומר
צריך דלא סמכינ עליה להכחיש הזקי:
בז רב רב אשי אמר כל היכא

דאמר צריך אני. פלוגתא
דבנותא הוא אי הלכתא כמר בר
רב אשי אי לא צסקר תנאים
ואמוראים כמז הלכתא כמר בר
רב אשי כנולי הש"ס לצר ממיפק
שזעו ואודיתא מיפק שזעו צפרק
שזעוה הדיינין (שזעוה דף מה).
ואודיתא צפרק זה צורר (פסהדרין
דף כט): ור"ח כמז דהלכתא כותמיה
כנוליה הש"ס צר ממיפק שזעוה
ומיוורי חוורי גזי כומת הגידין שיליה
פרק בהמה המקשה (חולין דף עז):
וסמינן הפך לכן ורז האי רובינו
גרשום ז"ל פסקו להלכתא כותמיה
ו(צר) צמיפק שזעוה ואודיתא וכנולי
הש"ס לא א:

ורכו רשעים מרחס. נעשו זרים ונתנכרו לאזהס שזעמיס: אלר
פירי. להפקיע שערסי ותניא (ב"ב דף ק"ג): אין אולרין פירות צארין
ישראל וכל דבר שהוא חיי נפש לפי שזמפקיעין את השערסיס:
תונבא. שטות אסטורדישו"ן מחמת חוליו: על פי זקיאינ. תרי

יזורו רשעים מרחס נפק מינה שבתאי אצר
פירי: חולה מאכילין אותו על פי בקיאינ:
אמר ר' ינאי חולה אומר צריך ורופא אומר
אינו צריך שומעין לחולה מ"ט ז'ב יודע מרת
נפשו פשיטא מהו דתימא רופא קים ליה שפי
קמ"ל רופא אומר צריך וחולה אומר אינו
צריך שומעין לרופא מ"ט תונבא הוא דנקיט
ליה הנן חולה מאכילין אותו ע"פ בקיאינ ע"פ
בקיאינ אין ע"פ עצמו לא ע"פ בקיאינ אין על
פי בקי אחד לא הכא במאי עסקינן דאמר לא
צריכנא וליספו ליה ע"פ בקי לא צריכא
דאיכא אחרניא בהדיה דאמר לא צריך
מאכילין אותו ע"פ בקיאינ פשיטא ספק נפשות
הוא וספק נפשות להקל לא צריכא דאיכא
תרי אחרניי בהדיה דאמרי לא צריך ואע"ג
דאמר ר' רב ספרא תרי כמאה ומאה כתרי ה"מ
לענין עדות אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן וה"מ לענין אומדנא
דמונא אבל הכא ספק נפשות הוא והא מדקתני סיפא ואם אין שם בקיאינ
מאכילין אותו על פי עצמו מכלל דרישא דאמר צריך חסורי מיחסרא והכי
קתני בד"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיאינ תרי אלא
חד דאמר לא צריך מאכילין אותו על פי עצמו מר בר רב אשי אמר יכל
היכא דאמר צריך אני אפי' איכא מאה דאמרי לא צריך לדידיה שמעינן
שנאמר לב יודע מרת נפשו תנן אם אין שם בקיאינ מאכילין אותו ע"פ עצמו
טעמא דליכא בקיאינ הא איכא בקיאינ לא ה"ק בד"א דאמר לא צריך אני אבל
אמר צריך אני אין שם בקיאינ כלל מאכילין אותו ע"פ עצמו שנאמר לב יודע
מרת נפשו: מתני' מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אפי' דברים טמאים
עד שיאורו עיניו מי שנשכו כלב שומה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו
ור' מתיא בן חרש מתיר ועוד אמר ר' מתיא בן חרש החושש בגרונו מטילין
לו סם בתוך פיו בשבת ימפני שהוא ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה
את השבת מי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם ספק חי
ספק מת ספק כותי ספק ישראל מפקחין עליו את הגל מצאוהו חי מפקחין ואם
מת יניחוהו: גמ' ת"ר מניין היו יודעין שהאירו עיניו משיבחין בין טוב
לרע אמר אביי ובמעמא ת"ר מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל
טבל ונבילה מאכילין אותו נבילה טבל ושביעית שביעית טבל ותרומה
תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ואין מאכילין אותו תרומה בן
תימא אומר תרומה ולא טבל אמר רבה היכא דאפשר בחולין דכולי
עלמא לא פליגי דמתקנינן ליה ומספינן ליה כי פליגי בדלא אפשר בחולין
מר סבר טבל חמור ומר סבר תרומה חמורה מר סבר טבל חמור אבל
תרומה חזיא לכהן ומר סבר תרומה חמורה אבל טבל אפשר לתקונה

א) שבת קטע. וש"ן,
ב) תמורה כו: ובשזעוה
מז. אמר רבי ר'ה ברי
ד"ר ל'ב פפא, ג) ז'ב
ה"מ וכן אמת ד"ר
והר"ש"ן ז'ב ערבי ז'
ה) וסופי פ"ד ה"ה,
ו) ובערו פ"ד כעין
ט) ור"ח מ"ס מהדרין כע:
ד"ה מר ומוס' שזעוה מה.
ד"ה ולמר ומוס' חולין ע:
ד"ה מר ומוס' מכות פ:
ד"ה והוא דף טו. ד"ה
אלמנה.

תורה אור השלם

- זרר רשעים מרחס
העו מבסין דברי קוב:
ההלים ח ד
- לב יודע מרת נפשו
ובשמתו לא יתערב
משלי י"ד

לעוי רש"י

איסטורדישו"ן.
עילוף, הלם, מבוכה.

מוסף רש"י

ספק נפשות. לוי נפשו
דלא וכללו העדה כמז
(כתובות טו. ב"ק טז:
סנהדרין עט.).

תוס' ישנים

וחיה אמר צריך בו,
ובגו שרף להיות מוקד,
דלא ס' קן אין מאכילין
אוחו. ולא דמי להיה צריכה
לגט שמתיבתא מלקת פ'
את הגר ומוקמינן לה צ'י'
מפנין (שבת קמח, צ'
בטומא, ומשעמו שמעלין
לה כנסת ואפי' איכא
אומרת בן, דהסג נמי קים
לכו לרפנן דציווי דעתא
דהלקת הגר דליה איכא
פיקוח נפס. ודעיה דלת
לקתן אמרינן שזכר דלת
ומילוא, איכא נמי פיקוח
נפס למינן, אלף דהכלתן
חולה בעינן שימרו או הוא
שאוה קיפין אטו (אמה)
יכבד עלו חוליו. ויש
ספריס שמתז ביה צ"ה
מילתיה דר' ינאי פשיטא
ספק נפשות להקל, מזה
דממא הוא דקאמר חולה
אלף (אפי' ויבטיחה) וכן
(אמר) קרינן אטו (אמה)
צריכה ארין מתלגן עליה
השבת, כולה מיירי דמתמת
ולגט סכנה אומר בן. מ"ר.
אמא אביי ובטעמא.
יודעיס מון מאנאן יש הברה
(דברים), עסקינן דכ"פ
ויכולא ז', אלף גרלה נקב
ונקן נקן בעינן. מר בר רב

הכי

חולה מאכילין אותו על
פי בקיין. אין שם בקיין
מאכילין אותו על פי עצמו
עד שיאמר דיי. א"ר ינאי
חולה אמר צריך (חולה)
[רופא] אומר אינו צריך
מאכילין אותו על פי
עצמו. מאי טעמא לב יודע
מרת נפשו. רופא אומר
צריך חולה אומר איני
צריך שומעין לרופא, מאי
טעמא תונבא נקיט ליה
וספק נפשות להקל. תנן
חולה מאכילין אותו וכו',
ואע"ג דאמר רב ספרא
תרי כמאה ומאה כתרי
הני מילי לענין עדות,
אבל לענין אומדנא בתר
דעות אזלינן, הני מילי
לממנא אבל הכא ספק
נפשות להקל. מר בר רב
אשי אמר כל היכא דאמר
חולה צריך אני, אפי' ק'
מאכילין אותו על פי יודע
מרת נפשו. ומקשה ליה
ממתני דקתני מאכילין
אותו על פי בקיין. מתייב
הכי קתני, במה דברים
אמורים בדלא אמר חולה
צריך אני, אבל אם אמר
חולה צריך אני, אין שם
בקיין, כלומר אין משגיחין
לבקיין אלא מאכילין אותו
ע"פ עצמו, מאי טעמא
לב יודע מרת נפשו.
מי שאחזו בולמוס. פי'
שלמוס כלשון יון גרונן
בן שור. כלומר זה החולה
(אולי) אוכל הבחב כלחון
השור, מאכילין אותו אפי'
דבר טמא עד שיאורו
עיניו. מנא יודעין שהאירו
עיניו, כדו שיכיר בין טוב
לרע. אמר אביי ובטעמא.
ח"ד מי שאחזו בולמוס
מאכילין אותו הקל הקל,
טבל ונבלה מאכילין אותו
נבלה, (נבלת) ושביעית
אפשר

נבלה, טבל ושביעית שביעית, טבל ותרומה תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ולא תרומה, בן תימא אומר תרומה ולא
טבל, ואוקימנא כי פליגי בדלא אפשר לתקוני, אבל בדאפשר לתקוני כולי עלמא מתקנין איהו. ת"ר.

וכוונת קיימא ק' דהוא כמראה, ועד קיימא ק' כוונתו כנולי תלמודא כר ממיפק
שזעוה ואודיתא כמו כמזעוה בשזעוה אהוסינו כמו שפירשנו בשזעוה (מא), אן.